

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Kertész-utca 35. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legczél szeritben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **6 frt.** — Félévre **3 frt.**
Negyedévre **1 frt 50 kr.**

Irta: **Dr. Benary Leonhard.**
(9. folytatás.)

UJRA SZÜLETETT.

Fordította: **P. Csorba Ákos.**

— Angol regény egy kötetben, egy orvos naplója után. —

Hogy e levél tartalma mily nagy fájdalmat okozott nekem és Josefine nővéremnek, azt elképzelheti a kedves olvasó. Még iszonyubb volt azonban fájdalmunk a néhány nap múlva érkezett második levél olvasásakor.

*Páris, Grand Bourbon-szálloda,
január 1-én.*

„Kedves Benary orvos úr!

Megérkezésünkkor azonnal felkerestem a leghiresebb szemorvost, ki minden körülményről kérdezősködött, hogy mi okozhatta Miriám vakságát; a mire én azt válaszoltam, miszerint egy alkalommal elbukott, s agyvelőrázkódást szenvedett, mint ezt ön, kedves Benary ur, nekem mondá. — „Ah, ugy, szólt a francia szemorvos, ez a körülmény mindent megfejt előttem.“ Aztán gondosan megvizsgálta agyát, s azt mondá, hogy az esés folytán

Fadrusz János.

egy agykoponyaszilánk benyomult a velőbe, s ez idézte elő azt az iszonyu fájdalmat a tengeri-betegsége alatt, valamint ez oka a beállott vakságnak is; az orvos nézete, hogyha e nyomást az agyvelőtől egy műtét által eltávolítjuk: Miriám azonnal visszanyeri látását, de e műtét nélkül örökké vak marad. Az orvos biztosított, hogy a műtét veszélytelen, s csupán az agyszilánk eltávolításából áll. Erre persze én is, Miriám is beleegyeztünk a műtétbe, s az orvos azzal távozott el, hogy ma még egyszer eljön a beteghez.

Ugy tizenegyóra tájban el is jött, de nem egyedül, hanem negyedmagával, — mindannyian orvosok. Hosszasan vizsgálták a beteget, aztán a mellékszobába mentek tanácskozni; mintegy két órai tanácskozás után visszatértek, s egyhangulag azon nézetet nyilvánították, a mit már Decessaires orvos mondott: a műtétet, s hozzá-

tették, hogy e műtétet lehetőleg mielőbb elő kell venni; de hogy ez megtörténhessék, Miriámnak előbb teljesen fel kell gyógyulnia betegségéből és erőhöz kell jutnia, a mi körülbelül tizennégy nap múlva meglesz.

Szegény kedves kis nőm, ő oly bátor, oly odaadással viseli a csapást, s egész bátorsággal néz a műtét elé. Adja az ég, hogy sikerüljön.

Önök tisztelője *Fairchild Henrik.*“

A férj levele és aláírása után Miriámnak sajátkezüleg odairt, reszkető kézre valló, következő szavai állottak:

„Kedveseim!

Én nem látok, azért nem is tudok nektek írni, csak azt tudatom veletek, hogy most is épúgy szeretlek titeket, mint szerettelek ezelőtt, lelkem egész hevével.

Csókolja kezeteiket *Miriám.*“

Amint e sorokat elolvastam, nővérem zokogásban tört ki. Vártam, míg könnyei felszáradnak, aztán kértem: „Mondd csak, kedves nővérem, gyani-tod te, hogy mit tartalmaz e levél?”

„Hogy mit tartalmaz? Hát azt, hogy a műtét által a vakság gyógyítva lesz és ő visszanyeri látását.”

„Egyebet semmit?” kértem ismét.

„Nos mit tartalmazna egyebet?” csodálkozott Josefine.

„Mit tartalmaz egyebet? Csodálom, hogy el nem találok. E levél azt jelenti, hogy az a műtét, mely visszaadja neki szemevilágát, egyszersmind visszaadja neki a multa való visszaemlékezését is. Érted? A műtét után abba a helyzetbe jut, melyben volt az én műtétem előtt. A mostani műtét folytán mind-azt elfeledi, a mi vele a lefolyt négy év alatt történt, s mindarra vissza fog emlékezni, amit a multban átélt. Éppen az az agyszilánk, melyet az orvosok, helyesen, vagy nem helyesen, nem akarom vitatni, a vakság okának tekintenek, épen az az agyszilánk az, melynek az agyvelőbe nyomása Massarte Lujzát halottá s Miriámot élővé tette. Ha most már e piezi agyszilánkot eltávolítják, azonnal élni fog ismét Massarte Lujza és Benary Miriám megszünik létezni. Ezt jelenti Fairchild levele, kedves nővérem.”

„Szent Isten!” kiáltott fel nővérem, kétségbeesetten tördelve kezeit, „mondd bátyám, mitévők legyünk most?”

„Mit gondolsz, a két rossz közül melyik volna jobb, az-e, ha örökre vak marad, vagy ha visszanyeri elvesztett emlékezetét?”

„Kétséget sem szenved, hogy ezerszer jobb lenne ő reá nézve, ha örökös vak lesz, minthogy Massarte Lujza benne ismét életre ébredjen.”

„Teljesen igazad van nővérem! Miriám előtt a vakság vagy a halál áll, vagyis inkább a halálnál rosszabb helyzet: régi egyéniségének borzasztó ébredése. Az a szegény kedves nő változzék át ismét bűnbánó fetregő fegyencz szökevénynyé?! Ezerszer jobb, ha sohasem látja a napvilágot, s

ezért, ha csak lehet, meg fogom akadályozni a francia orvosok műtétét.”

„Ha az lehetséges lenne! De hisz több mint ezer mértföld távolban vagyunk tőlük. Mit kezdsz el?”

„Várj csak. Ma tizenkettedike van, nemde?”

„Igen, szombat, tizenkettedike, s mit akarsz ezzel?”

„A műtét a levél szerint, holnapután történék meg. Táviratozok azonnal a férjnek, hogy az operációt halassza el, míg én jövök, neje élete függ ettől és én azonnal utra kelek. Minden áron meg kell akadályoznom, hogy emlékezetét vissza ne nyerje.”

„Igazad van. Adja az ég, hogy táviratod idejekorán megérkezzék. De én is véled utazom, nem maradhatok itt egyedül, megölne az aggodalom.”

Beleegyeztem s azonnal a következő tartalmu táviratot küldtem el:

„Fairchild, Bourbon-szálloda, Páris. A műtétet megérkezésem idejéig minden áron halasztassa el, Miriám élete függ ettől. Holnap indulok via Eherbourg Párisba. *Benary, orvos.*“

A táviratot elküldve, a Lloyd-gőzhajózási felügyelőséghez futottam, s magam és nővérem számára a január 14-én hétfőn Európába induló gyorsgőzösre jegyet váltottam.

Daczára ez előintézkedéseimnek, aggódtam. Mi fog történni akkor, ha a férj a műtétet, figyelmeztetésem daczára sem fogná elhalasztani? Ettől a gondolattól nem tudtam menekülni, előttem állott mindig a műtét borzasztó következménye.

X.

Jóllehet a mi tengeri utunk nem volt oly viharos, mint melyet Miriám férje leirt, de azért hosszadalmas voltánál fogva alig tudtuk végét várni. A szél és esőt leszámítva, más baj nem volt, mint az, hogy a hajó gépe megromlott s ennek kijavitása miatt huszonhat teljes órát kellett vesztegelnünk, s így Eherbourgba csak huszonötödikén érkeztünk meg.

Miután megtudtam a hajó kapitányától, hogy holnap reggel Párisban leszünk, táviratoztam Fairchildnek, s tudattam vele megérkezésünket.

Pontban kilencz órakor, január 26-án, szombati napon megérkeztünk, s nem kevésbé csodálkoztunk, hogy Miriám férje nem várt reánk, talán oly rosszul van a szegény beteg, hogy férje nem távozhatott el oldala mellől? Podgyászaink megvámoztatása után a Bourbon-szállodába mentünk. Tudakoztam Fairchild ur után.

„Szobájában van,” felelte a pinczér.

„Vezessen rögtön hozzá”

„Bocsánat uram, nem lenne szives előbb látogatójegyet küldeni hozzá.”

„Mit jelentsen ez?” kértem nővéremtől, „nekem úgy látszik, itt minket nem várnak. Jegyemet küldjem be?”

„Küldd be, aztán mindjárt tudni fogjuk, mi történik.”

Én követtem nővérem tanácsát, s Fairchild azonnal előnkbe jött e szavakkal: „végre megérkeztek. A hajónak már huszonhat órával ezelőtt itt kellendett lennie. Mért nem táviratoztak nekem Eherbourgból?”

„De hisz én táviratoztam, feleltem“, „nem kaptad meg táviratomat?”

„Egy betűt sem. Ha tudtam volna, hogy megérkeznek. De kérem csak egy percze.”

Ezzel lefutott a portáshoz, s pár percze múlva kezében a távirattal visszajött, mondván: „ime most kaptam a táviratot, mikor már itt vannak. Amerikában tizenkét óra alatt kezemben lett volna, s itt Franciaországban huszonnégy óra után veszem kézhez. A portás azt mondja, hogy éjjel érkezett s nem akartak engem zavarni; ma reggel pedig udvariasságból nem kézbesítették, mert tudják, hogy nagyon el vagyok foglalva. De most már seba, hogy szerencsésen érkeztek.”

„És hogy van Miriám?” kérdém én izgatottan.

„Éppen nála vannak az orvosok.”

„Bizonyára megkaptad táviratomat Amerikából és elhalasztottad a műtétet.”

„Megkaptam, és el is halasztottam a műtétet, de ma kijelentették az orvosok, hogy tovább halasztani nem lehet, mert komoly következményei lehetnének.”

Majdnem kővé váltam s kiálték: „Remélem, nem azt akarod mondani, hogy a műtét végre van hajtva?”

„Mint mondám, épen most vannak az orvosok nála, hogy a műtétet elővegyék.”

„Az ég szerelmére, ember, nem mondtam táviratomban, hogy a műtét által nőd élete van veszélyeztetve?”

„Igen. De az itteni orvosok azt állítják, hogy a beteg élete legkevésbé sincs veszélyben és ellenkezőleg, minél továbbra halasztjuk a műtétet, annál nagyobb lehet a veszély. Végre is, mint utolsó határidőt, a mai nap reggelét tüzték ki. Választanom kellett, vagy megmaradok továbbra is a halasztás mellett, vagy nőmet örök vakságban hagyom. És úgy határoztam, hogy kezdjek meg a műtétet.”

„Ember, nem tudod, mit tettél! Egész éltedben bánni fogod ez elhatározásodat. De hol vannak az orvosok? vezess hozzájuk. Talán még nem késő. Talán még megakadályozhatom a műtétet. Vezess azonnal az orvosokhoz.”

„Félek, hogy nem bocsájtják be. Nekem sem engedték meg, hogy jelen legyek, kint kellett a folyosón sétálnom.”

„Engem nem bocsájtának be?! Be fogok menni, még ha az ajtót kell is betörnöm. Vezess azonnal hozzájuk.”

„Jól van. Jöjjön!”

Egy emelettel feljebb vezetett, egy ajtó előtt megállott s koczogott. Az ajtót azonnal felnyitá egy öreg ur, francziául szólt: „Beléphet ön, készen vagyunk.”

Szívem dobogása megállott az ijedségtől. Egy percze sem szólni, sem mozogni nem tudtam. Végre kétségbeesetten kiálték fel: „Készen vannak, tehát a műtétet elvégezték?”

„Igen, uram!”

„És a beteg?”

„Még nem ébredt fel a narkotikus álmából.”

(Vége következik.)

Karolin.

*Egy év előtt, mint drva úgy bolyongtam
Az emberek közt, busan egymagán,
Örömben nem volt részem, s mosolyomban
A keserűség átkát hordozám.
Irigye voltam annak, a ki boldog,
A ki szeretnek és a ki szeret,
Fájt, hogy szívemben annyi érzést hordok
S még sincs, a ki megértse engemet!*

*Nincs, a ki nékem oldalamnál álljon,
Ki a jövőben bizni megtanít,
S ki, hogyha bánatom van, megsajnáljon
Megosztva velem a lét terheit.
Nem volt senkim! csak egymagam viseltem
A bánatot, az átkos életet,
Közel valék már, hogy kétségbeessem,
Vagy, hogy a falba verjem fejemet.*

*Kövöttem éjsötét volt és felettem
Egy csillagfény sem ragyogott sehol,
És a jövőtől mit is remélhettem,
Műdön szívemben így dúlt a pokol?!
Nem is reméltem, egy napról a másra
Morzsolgattam az unott életet,
Halott valék, ki a feltámadásra
Hiába vár, mert boldog nem lehet!*

*De végre mégis csak megszánt az Isten,
Elémbe küldött, hogy szeresselek,
S azóta elmúlt, a mi úgy fájt, minden,
Hiszen te is szeretsz hűn engemet!
S boldog vagyok, oh boldog véghetetlen,
Ha vállaidra hajthatom fejem,
Ha nézhetem a mennyet szép szemedben
Te drága üdvöm, hű szerelmesem!*

*Boldog vagyok, ha átölelve tartasz
S ajkad érinti ajkam, homlokom,
Ugy érzem mintha volnék egy új Atlasz,
Hisz a világot szűmben hordozom!
S milyen világ ez! a bú, a sötétség
Egyre mind fénynyé változtak át,
Szemedben ezer tündér csillagfény ég,
S mindannyi én rám veti sugarát.*

*Milyen világ ez! milyen bűvös élet,
Szeretve ienni ily hűn általad,
S tudni, hogy a jövőben bármi érhet,
Szíved örökké az enyém marad!
Milyen világ ez! rózsakertben járok,
A merre lépek, mindenütt virág,
Az égről rám lővelnek a sugarok
S a földön nékem nyílik minden ág!*

*Boldog vagyok, oh boldog véghetetlen
S mint egy királyfi gazdag egyaránt,
A régi multnak kinját elfeledtem,
S hogy annyit szenvedék, már mit se bánt,
Nem bánt, hogy engem eddig csak bú ére,
Nem szeretett, nem értett senkisésem,
Te szenvedésim szép, tündéri bére,
Csak te maradj meg ezentúl nekem!*

N. N.

A szegénység átka.

(Rajz a népelethől.)

Irta: **Soóky István.**

Hejh, nem tudja soha senki, hogy mire születik. Hát a szegény ember hogy tudhatná, mire neveli a lányát. Nem hiába mondja a magyar ember:

— Inkább adjon az Isten tíz gyereket, mint egy lányt — de igaza is van.

A szegény vargyasi kanász sem gondolta, hogy az ő szépséges Boriskája a Kerga vizébe ugrik, mégis beleugrott, mert megcsalta a szeretője...

* * *

Vasárnap van. Szól a cigányzene a „Déliab“-csárdában. Mulat a vargyasi pusztán minden virág. Együtt van az egész fiatalság, úgy járják a tánczot,

Minden kezdet nehéz.

szinte fél a rozsanós csárda, hogy még ki találják rugni a földet alóla.

Olyan vigan vannak, hogy még a lányok sem veszik észre, hogy a legszebb virág hiányzik közülök. Pedig az hiányzik... Dehát, hogy is vennék észre, hiszen van párja Telkes Ferkónak. Nem egyedül tánczol. Aztán meg ki gondolna a régi szeretőjére, mikor egyre azt kiáltja a cigánynak: egy hét mulva lakodalmaskodunk! Pedig a régi szeretője, a szépséges Kustár Boresa az hiányzik. Aki nélkül Telkes Ferkó valamikor, hejh, dehogyan tudott volna mulatni és most... Most még csak rá se gondol. És miért? Talán mert nem szereti. Nem, nem azért. Szeretni szereti most is, de megtiltotta az öreg Telkes, hogy ne merje a kanász lányát szeretni. Azért választotta Telkes Ferkó a Hajdu Julist és azért vezeti azt egy hét mulva az oltárhoz.

Lemenőfélben van a nap. Utolsó sugarai pipacs-vörösre festik az eget. Mintha csak szemrehányásokat tennének a tiszta kék égboltozatnak, hogy miatta kell eltűnniök. Már sötétedni kezd, hanem azért Telkes Ferkó egyre biztatja a cigányokat, huzzátok, míg legény vagyok! A tanyai uton egy kisírt-szemű, halvány arcú leány siet a csárda irányába. Valahányszor Telkes Ferkó elkurjantja magát, megáll és hallgatódzik... aztán megint meggyorsítja lépteit.

Már elérte a csárda alsó végit. A liezeumbokrok mellett álldogál nesztelenül. Epen a csárdást járják. Huzzad Pisze!

Keservesen siró hang hallatszik. A cigányok elhallgatnak, a tánczosok a sövényhez szaladnak... hát a szegény Kustár Boresa sir, jajgat...

— Mi bajod, Boresa? Szólitja meg az egyik leány.

— Mondjad már, ne sirj, hátha segíthetünk! Mondja a másik.

De Boresa csak sir, sir, jajgat, arczát a liezeumbokrok felé tartva.

— Talán miránk is haragszol? kérdi Hajdu Julis.

— Ugy és ezt még te kérdezed, te, a ki elcsábítottad a szeretőtmet...

— Én elcsábítottam? 'Hahaha! Még azt hiszi magáról, hogy Telkes Feri őt szereti. Hahaha!

— Jó, csak ne vess, kigyó! Fulánkod engem megöl, hanem az én mérgelem keserűvé teheti boldogságodat! — gyere angyalom, hadd beszéljen, úgy sem tudja, meddig él.

— Te is itt vagy! Megállj Ferkó, veled beszélni akarok! Es elébe állott az indulóknak.

— Mit vétettem ellened, hogy most elfordulsz tőlem? Most, midőn már mindenemet, életemet, becsületemet neked áldoztam... Mért nem szeretsz most? Azért, mert szegény vagyok? Tudtad te azt régesrégen. A kanász lánya nem is lehet gazdag. Mért jártál hát utánam? Mért mondtak, hogy feleségül veszel? Hiszen tudtad, hogy szegény vagyok! Még hálódba nem kerítettél, még tele nem beszélted a fejemet... addig én voltam a legszebb, hanem most... most a virág helyett a kóró is jó!

— De annyit mondok, hogy elhallgass már, a mit kerestél, megtaláltad!

— Ugy? Igaz megtaláltam, bűnhődök is érte, pedig ártatlan vagyok; de esküszöm az élő Istenre, hogy a bűnös sem marad büntetlen, az pedig te vagy!

— Beszélj, a mig kedved tartja. Gyere Julis, huzd rá Pisze ezt a nótát:

*Arvalányhaj kalapomnál,
Most voltam a galambomnál:
Három csókért tüzte rája,
Három csók ez nem is ára,
Ugy-e nem babám?
Piros pántlika hajamon,
Most volt nálan a galambom;
Egy ölelés, egy csók rája,
Ennyiből állt csak az ára,
Igaz-e babám?*

A cigányok rákezdtek és Kustár Boresa egyedül maradt. Sirt még sokáig, de nem hallgatott rá senki.

(Vége következik.)

Ki a győztes?

— Elbeszélés. —

Németből: Kovács István.

Hogy már nem vagyok fiatal, azt tudom s hiába csűröm-esavárom, biz én már vén leány vagyok. Hogy még csak szépeeske sem vagyok, azt ellenségeim állítják; de barátaim azt mondják, hogy legalább érdekes vagyok és ez nekem elég. Vőlegényem — csak rövid ideje, hogy az — körülbelül ezen tulajdonságomért választott magának.

— Hogy te nem vagy ifju — melleleg legyen mondva — hét év, hat hónap és tizenkét nappal fiatalabb mint én — reám nézve előny; mert, ah! azok a fiatal leányok borzasztók! Neked legalább van fogalmad a házi gondosságról! Meg tudod különböztetni a potykát a csukától és azt is tudod, hogy a tyuk, mielőtt egy félnapig hiába főznéd puhára, fiatal volt-e? Aztán bizonyos előnyeidtől eltekintve, örvendek, hogy nem vagy feltűnően szép, mert különben még azon gondolatra jöhetnék, hogy féltékeny lennék és ez a betegség felette kellemetlen és veszélyes. Végre nem kapok anyóst — és utoljára is a szülőidtől kapandó örökség megment egész életemen át a pénzzavartól.

Igy beszélt az én vőlegényem! Beláttam, hogy neki igaza van és én bátran keztem fogtam vele.

Persze, hogy sokszor vannak kétegyeim, de ő rendesen elszokta azokat oszlatni.

Ily körülmények után, csak nem fogom az ifju leányokat az ő balga cselekedeteikkel magam elé helyezni?

Nem, azt nem fogom tenni!

Ebben a tekintetben nyugodt vagyok. Csak egy gondolat bánt. Nevezetesen az, hogy neki anyja van, kinek az a kellemetlen szokása, hogy egy percze sem tud egyedül lenni. S minthogy az én Károlyom az ő egyedüli fia, én pedig az ő jövődöbéli menyje vagyok, azt hiszem, hogy nekem is van a háznál jogom.

S ime, az ő szeretetreméltó édesanyja azon gondolatra jött, hogy gazdasszonyt fogad a házhoz.

Kurtán és röviden, ezeknek a hölgyeknek épen oly joguk volna a háznál, mint nekem! „Őn sem nem fiatal, sem nem szép“ — mondá jövődöbéli férjcském. Hohó! Várjunk csak! Hátha bele találna szeretni ebbe az új gazdasszonyba?

De nem! Hátha mégis!

Van egy eszmém! Ismerem ellen-szenvét az ifju leányok iránt, s ebben a tekintetben még szerencse, hogy van egy távoli rokonom, egy ártatlan, fiatal, naiv teremés, ki a szó szoros értelmében mindezen tulajdonokkai bir.

Azonnal irok neki! Ő el fog jönni! Nyolez nappal később.

— Itt vagyok kedves nénikém! Szívemből köszönöm, hogy meghívtál, kíváncsi vagyok tudni; hogy mivel lehetek szolgálatodra?

— Hallgass reám, Ulrika. A mint tudod, el vagyok jegyezve. Van egy vőlegényem és egy anyósom. Ezen nagyra-becsült hölgynek ajánlani foglak, mint gazdasszonyt, de előre mondom, hogy semmi esetre sem szabad megmondanod, hogy unokahugom vagy, mert az én Károlyom, mint nagybácsid, még lekötelve érezhetné magát irántad. Aztán várj csak, hadd nézzelek meg jól! Ezeket a szöke hajfürtöket nem szabad ily divatosan fodoritanod, hanem eresz le hosszú fonatokban. Így legalább egy pár évvel fiatalabbnak fogsz látszani. Harmadszor menyegzőm napján, 600 koronát fogok részedre deponálni, ha a vőlegényemnek nem állsz utjába. De ha te, — a mi elkerülhetlen — találkoznál vele, rövid feleleteket fogsz neki adni. Ne játszd az urhölgyet, hanem légy gyermekes, naiv, a milyen vagy.

— Köszönöm kedves nénikém az utbaigazítást. Rajta leszek, hogy a mamának tessek s nélkülözhetetlenné váljak, vőlegényed irányában pedig oly tartózkodó leszek a mint csak tőlem kitelik.

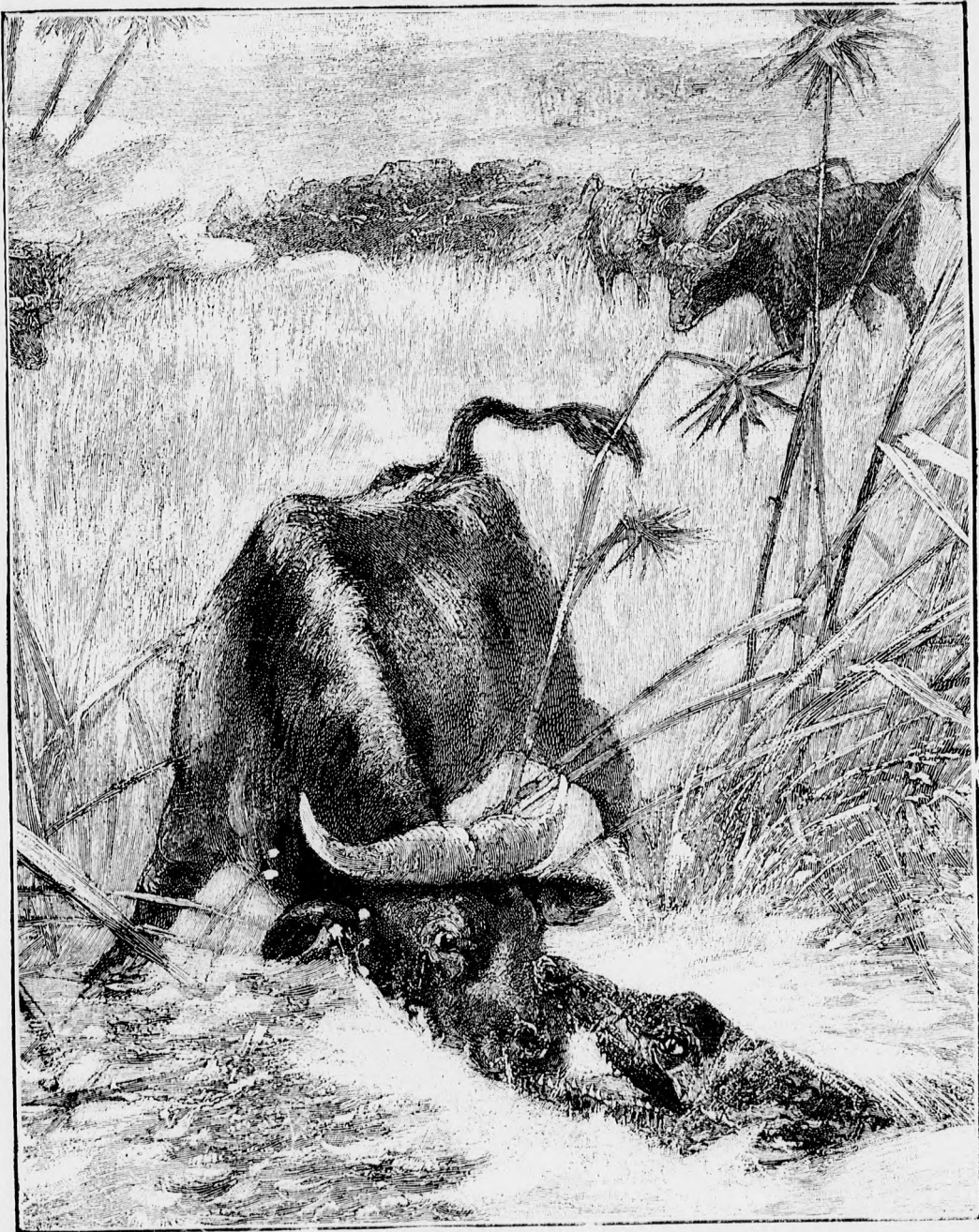
Napok mulva Ulrika ezen kedvező feltételek mellett elfoglalta állását.

Az öreg hölgy ezen ifju, üde, vig teremés által egészen el volt ragadtatva. Még Károly is el volt ragadtatva menyasszonya választása által.

A kicsike bizonyára nem zaklatta a mamát holmi esztetikai kérdésekkel, sőt azon volt, hogy társalgás közben mint valami nagy tudós — mélyen hallgasson. Azonkívül nevetett, énekelt és fecsegett. Ha Károly kérdést intézett hozzá, szégyenletesen lesütötte szeméit, megfogta kötöcskéjének csücskéjét és avval játszadozott, vagy naiv feleleteket adott vagy épen semmit. És a mama ilyenkor azt mondta, hogy nem csak bájos, hanem okos is.

Tegnap Károly épen akkor lépett a szobába, mikor menyasszonya arczképét nézegetve így szólt: „Bájos leány, épen hozzá illik!“

— No tessék — szólt Károly, — hát nincs igazam, mikor ezeket az ifju leányokat balgáknak nevezem? Nagyon hízogó!

A Judás-csók.

Az én menyasszonyom bájos és én hozzá illem! Czélzás akar ez lenni kisasszony? Valóban oly öregnek nézek ki?

Ulrika jól érzi magát szerepében és nagyszerűen mulattatja magát.

Az új nagybácsi határozottan kellemes hatással van reá.

Bizonyosan hallhatta, hogy vannak öreg urak, kik a fiatal leányokat szeretik, de, hogy egy fiatal ember, legvirágzóbb korában, magának egy vén skatulyát válasszon, nem hitte, különös izlés!

— Kisasszony, legyen oly szives — mondá Károly — és olvasson fel valamit a mamának.

— Szivesen, Takács ur!

— Szabad lesz hallgatnom kisasszony?

— Ah nem, Takács ur, bocsásson meg... de... pauza... akkor én nem fogok olvasni.

— Ostoba balga teremtés, mormogá magában Károly.
— Menj csak az én szeretett nénikémhez édes bácsikám, gondolá magában a kis manó.

Takácsné asszonynak volt egy unokaöcse: egy vig diák. Ez az unokaöcs, mióta Ulrika a háznál van, minden nap eljön.

Most azonban szó sincs a tanulásról és épen azért meg van engedve a tréfa.

Ulrika fel is használja az alkalmat és gazdagon kárpótolja magát.

A nevetés oly jókedvűen hangzik, oly boldogan csattog a szó az ifjak ajkairól, hogy a ki nem ismerné őket, azt mondhatná: hogy szeretik egymást.

Pedig ellenkezőleg áll a dolog, azon tépelődnek, hogy a boldog vőlegény szívének melyik kamarájában jutott be a kedves nénike?

Károly sokszor hallotta ezen ezüst csengésű kacagást. S ha ilyenkor a szobába nyitott, az ifju leány hirtelen lesütött szemekkel ült a széken. Ismételt kérdéseire gépiesen „igen” vagy „nem”-mel felelt.

— Ostobaság! — mondá Károly — vagy lehetséges volna az, a mit a multkor menyasszonyom mondott, hogy ez az ifju gyermekpár szeretné egymást? Nem, nem, az lehetetlen s ha még s ugy volna, annak nem szabad megtörténnie.

Szegény nénike!

Nagyon meg volt elégedve az ő unokahugával. Milyen ártatlanul ült a multkor az asztalnál, mily bártortalanul kockázattatott, mellesleg legyen mondva, egy pár naiv kérdést.

Nos, nem sejtessz semmit?

Nem vettek észre, hogy mily sóvárgó pillantásokat vetett a bácsikára?

Ezen időtől fogva Károly gyakrabban felkereste a leányt, s oly csendesen lépett a szobába, mikor azt hitte, hogy egyedül van, mint a szellem.

Csendesen leült előtte és nézte, a mint az itt-ott munkáját végezte.

Ha egyszer a leány akaratlanul felpillantott reá és Károly kérdő pillantásával találkozott, majd elpirult majd, halvány lett. Károly azt hitte, hogy szégyenli magát, mert szeret.

Oh! A nagybácsi!

A gyűrű, az a széles karikagyűrű kárörvendve fénylik az ujján és úgy érzi magát, mintha ezer kis csacsogó ördög fu ugrana ki belőle, kik körülfojgák: „Ez a te büntetésed, az ifjuság maradjon az ifjuság mellett.”

Szegény öreg! Ets! Ets!

Fájdalmasan felsóhajtott.

— Mi lelte önt Takács ur? — kérdé az ifju leány részvevőleg.

— Mi lelt? Sóhajtok, igen, sóhajtok elvesztett, de még le nem bilincselte ifjuságom után, melyet az ön személyében oly sugározva látok szemeim előtt.

Közel lépett az ifju leányhoz, megfogta mind a két kezét és mélyen a szeme közé nézve, majdnem fuldokló hangon kérdezé:

— Mondja csak Ulrika, szereti ön az én öcsémet?

A leány nem tudott hirtelen feleletet adni, mert mint egy fenyegető mennydörgős mennykő, ott állt az ajtóban a nénike!

Mint a villám, oly gyorsan menekült ki a szorongatott leányka.

— Ah, ily bizalmas párbeszéd közepett kell téged találnom avval a kötelességet nem ismerő teremtéssel. Ez az a te ellen-szenved a fiatal leányok iránt? Egy-egy pillanatra persze az ifjuság és szépség előnyösebbnek tetszik, nemde? Várj csak, majd megmutatom, hogy ez a leány azonnal az anyjához fog visszamenni. És te-te háromhet alatt egybekelsz velem. Értetted?

— Bocsáss meg, hogy én is mondjak valamit. Hallgass meg. Ulrika semmiesetre sem hibás, én voltam az, a ki őt felkereste. És ekkor annak a tudásához jutottam, hogy az ifjuság és szépség határozottan előny!

— Ugy? Előny!? Köszönöm! Most még huggommal lesz pár szó, még pedig egyedül. Ulrika! Azonnal jöjj be! Mondd te semmirevaló teremtés, ez a köszönet? Nem parancsoltam meg neked, hogy félénk, naiv és gyerekes légy? És e helyett te, kokett, raffinrozott vagy és az én Károlyomat hálódba szoritottad! Azonnal pakold össze holmidat és menj anyádhoz!

— Megállj nénikém! Engedd megmondanom, hogy én nem megyek! Takácsné asszony meg van velem elégedve és szeret. A mi Károlyt illeti, nos kedves nénikém, nekem szintén az az izléssem van, a mi neked. Én is szererem őt. Lássuk hát, kettőnk közül ki lesz a győztes? Te a te, vagy én az én előnyömmel?

A sok hölgy közül, kik mind magukon viselték e vidék jellemző báját, kitűnt egy esinos leány. Megvárta, míg a többiek mind elhaladtak, akkor indult meg ő, kiszabott, lassu léptekkel. Egyszerre hangot hallott maga mellett, a mi egy elegáns, barna fiatal ember ajkáról jött.

— Kisasszony! Szabad egy pár szót kegyedhez intézni?!

— Azt senkinek sem tilthatom meg — az utczán!

— Ugy hiszem, kegyed előtt nem vagyok idegen!?

— Ah... de miért ne? — csak úgy ismerem, mint másokat, kik jobban megnéznek.

Lakonikus gúny hangzott minden szavaiból. De a férfi nem jött zavarba.

— Ugyis értem, felelé, honnan is ismerne? Én azonban ismerem, minden lépését figyeltem...

— Én erre nem kértem...

— Igen, — mondá a férfi, nem törődve a közbeszó-lással, — először csak figyeltem, azután megszerettem.

— Ez szép öntől...

— megszerettem... És szeretem! igazán szeretem; és azért kértem: akar-e enyém lenni?

Komolyan szólt. De a mint a leány rátekintett, s látta arcában azt a nagyuri könnyüvérséget, elmosolyodott.

— Nagyszerű igazán! Azt sem tudom: kinek, csak feleljek.

— Az nem tartozik most ide. Csak egyet kérdek: Lenke, akar-e enyém lenni? A többit azután. Lenkének agyán egy gondolat futott át.

Ó, a szegény leány, kit várhat? Azután meg, a kit szeretett, az lenézte, nem vette semmibe, s most mással jár jegyben. Miért utasítná el e esinos embert? Mindegy neki, akárhogy hívják, a czél: a bosszu. Ne lássa az az ember, hogy talán busul utána. — Szerelem? Köznapi valami. Bolondság! Ez az ur talán inkább lesz méltó hozzá.

— Legyen ön bár ur, vagy szegény, kiesiny vagy nagy, neje leszek.

A férfi semmi meghatottságot vagy örömet nem mutatott erre. A ki a szívek rejtekébe lát: az tudja csak, mi rejlik a közöny alatt, mikor ezeket mondá:

— Köszönöm. Azután karját nyujtva, folytatá:

És most fogadja el karomat, mert szava feljogosít arra, hogy menyasszonyomnak tekintsem s otthon, mint vőlegényét mutasson be...

Csinos, virágos lak előtt álltak meg.

— Itt lakunk! — szólt Lenke.

— Tudom, — felelt a kísérő, s beléptek.

Odabent pedig a mamát üdvözölve, így szólt:

— Lenke kisasszony saját akaratából, nőmmé óhajt lenni, tehát a kedves mama beleegyezését is várom.

(Furesa leánykérés egy idegentől, kinek még a nevét sem tudják.)

— Én... én... hebegett a meglepett mama, nem bánom, ha Lenke akarja.

— Oh, én akarom, mama!

— Akkor nincs semmi akadály, s kegyed, édes Lenkém, mától fogva gróf D... Artur arája. A leány meg volt hatva, nem birt szólani, csak úgy susogták ajkai:

— Artur!

— Lenke, édes Lenkém, kegyednél nemesebb nőt a világon nem találtam. Drága Lenkém, aranyos virágom!

A menyasszony a kedves elnevezésre össze-rezzent, de leküzdé zavarát...

A vőlegény pedig napról-napra jobban tudta szeretni. Az esküvő napja is ki volt tűzve, épen május utolsóelőtti napjára esett.

Aranyos virágom!

— Irta: Kéray Elza. —

Apén a templomból jöttek ki, május havának egyik vasárnapján, mikor a torony harangja érezhangon lekiabálta a tizenegyet.

Volt Lenkének egy kis naplója, a melyben följegyezte első szerelmének minden eseményeit. De mióta D... menyasszonya lett, nem írta bele csupán e két szót: „Arturt szeretem!” Az esküvő előtti napon nem találta otthon Lenkét a gróf. Elkezdett a könyvek közt nézegetni. Kezébe akadt e kicsiny napló is, és mosolyogva dugta zsebre, gondolva: majd ha nőm lesz, felolvasom neki! — — —

... Feltették már a Lenke fejére a koszorút és fátyolt, kezébe adták a nagy menyasszonyi csokrot, és úgy diszes menyasszonyi pompájában, nézegette magát a tükörben.

— Oh, csak jönne Artur! — susogá.

S nyílt az ajtó, s a gróf inasa ezen szavakkal adott át egy levelet Lenkének:

— A gróf ur eltávozott, s meghagyta, ha egy óra alatt vissza nem jő, ezt a levelet hozzam el a méltóságos ur menyasszonyának.

Meghajtá magát s távozott. Lenke reszketve tépte fel a borítékot. Elsápadt.

„Aranyos virágom!

Ne haragudj, hogy így szólítalak. Oh, tudom, hogy ez gyűlöletes előtted. De hát nekem tetszik egy olyan édes virágot aranyosnak nevezni...”

Amint olvasott tovább, feje szédülni kezdett, szemei előtt elsötétült a világ, és eszméletét veszve, hanyatthomlok bukott a padlóra.

És mindezt csak az a két szó okozta, a mely a papíron állt erős vonással, és a miért talán egy emberélet lett áldozatul dobva. Elbirta ő viselni a csalódást, a lemondás fájdalma őt meg nem törhette. Fájt az neki, de lelke erős volt, feledett, mert nem volt méltó hozzá, a kit szeretett... s most, hogy már teljes lelkével csüggött vőlegényén, épen ő írja: „... olvastam naplójából a mély keserűséget, olvastam, hogy szerelmének özvegye akar maradni... no, hát — én lerántom a gátat, mi köztünk van. Inkább vesszem el, mint neked még pillanatig is szemedben legyen ez az ember... Oh, én ezt nem viselhetném el... Nem tudom, melyikünk marad a küzdőtéren... de mindegy. Legalább lássa az a nyomorult, mit vétett ellened, mikor önző lélekkel mondta neked: „Aranyos virágom!” te nem hajoltál meg... s gyűlöltté vált ez előtted. Összerezzenél, mikor én is ezt mondtam... Ertem. E szót egy már megvetett ember, s később jegyesed ajkáról hallva, nem fért össze lelked előtt... Amde én az igaz szerelem hangján mondtam... Halálom esetén te vagy egyedüli örökösöm, mire nézve rendes végrendeletet készítettem. Isten veled, aranyos virágom! A halálban is a tied: Artur.”

Ott feküdt a földön, merev ujjai közt szorítva a végzetes levelet. Egy kocsis állt meg, s a gróf jött be rohanó léptekkel. Ő győzött, de a kijelölt idő után érkezett haza, és ott értesült, hogy a végzetes levél már menyasszonya kezében van.

Mint egy őrrült, költögeté menyasszonyát.

A vőlegénynek egy gondolata támadt: hátha ez a nő egy „másiknak” életéért remegett, de legott eloszlott kételye, mert Lenke, a mint az orvosi kezelés után felnyitá szemeit, ez a szó jött ajkára: Artur... Artur, miért hagytál el?...

Itt vagyok, drága Lenkém Nem haltam meg... eljöttem, hogy...

Csitt.. szólt révedező tekintettel a leány, te nem vagy Artur... Ő meghalt...

Nem lehetett vele megértetni semmit. Félrebeszélte, és mikor fel is gyógyult lázrohamaiból, akkor

is meg volt halva számára a világ: megőrült. Ott ült egykedvűen az ablaknál, s a gróffal szépen elbeszélgetett a — vőlegényéről. De ha ez magát nevezé annak, ismét lázrohamokba esett, de utóbb Artur ezzel is felhagyott az orvos tanácsára, ki váltig biztatja, hogy majd ha kigyógyul, ő maga fogja ezt mondani. Kigyógyul, de mikor? De a gróf remél. S reményében nem is csalódott, mert ő kigyógyult, mikor odafektették a ezifra koporsóba, s halvány arcára ráboríták a fehér szemfedőt. D... reményét, egyetlen szerelmét betették a sirba, és most ő is csendes megnyugvással várja, hogy mikor fog találkozni a jótevő halál után odafönn a nagy isten trónjánál, az ő aranyos virágjával!...

Azt gondoltam...

*Azt gondoltam, hogy a távol
Meggyógyítja sebemet,
S eltávozva közeledből
Elfelejttem képedet;*

*Hogy szivemből majd kiűz a
Szórakozás, gond, dolog,
S ime, most is veled vagyok,
Most is terád gondolok!*

Mihályi József.

HÁZI ORVOS.

— Az év minden hónapjára. —

Október.

Az iskolák kezdete különösen azon gyermekekre nézve, a kik először tesznek e kötelezettségüknek eleget, nem épen veszélytelen időpont. Habár a mai iskolák építése egészségügyi szempontból nem is hagy fenn kívánni valót, a gyakran tulsufolt helyiségekben mégis megromlik a levegő, a mit a gyermekek gyenge tüdejükbe néhány órán át beszívznak. Ezt a levegőn való mindennapi rendes mozgással kell ellensúlyozni, különben a gyermekek mihamarabb vérszegények lesznek, étvágyukat elvesztik, testtartásuk hanyag lesz, a mi által hátuk meggörbül és mellük beesik. Nagy gondot kell fordítani arra is, hogy a gyermekek pontos időben feküdjenek le és ne későn keljenek fel.

November.

A lakosztályok fűtése megkezdődött. A szobák hőfoka már csak azért se legyen tulságos, hogy az utezára érve, ne érezzük szembeszökően a különbséget. A kályhában levő széntőmegnek lefekvése előtt izzóvá kell válnia, nehogy a különben kifejlődő gáz — mely a légvonat véletlen elzárása vagy eldugulása esetén halált is okozhat — a fejre és tüdőre nyomást gyakoroljon. Fűtés előtt a szobákat jól ki kell szellőztetni és azután 16° Reaumur fokra fűteni; ha ez megvan, az ablakot ismét ki kell nyitni s csak akkor becsukni, ha a hőmérő 15 fokra szállt alá. Estefelé, midőn a test hőmérséke önmagától fokozódik, hűvösebbek lehetnek a szobák, mint reggel.

December.

Most vannak a legrövidebb napok s most kell legtöbbet mesterséges világításnál dolgozni. Ha szemünket, az ember a legdrágább kincsét, lehetőleg épségben akarjuk tartani, ügyelnünk kell arra, hogy munkánkat a lehető legjobb világításnál végezzük. Nem jó, ha a világítás nagyon szűk helyre van vetítve, mert a szem nem tűri az elsötétített részben uralgó erős árnyékot. Fődolgoz, hogy még oly jelentéktelennek látszó szemfájást sem szabad elhanyagolni, mert a szem néha lappangó betegségeket árul el, pl. bőrkütiést vagy rendellenes idegműködést, a mit a kellő időben csirájában el lehet fojtani.

A mit az anyóka mesélt.

I t t a m a m a !

Báthory Erzsébet.

— Ballada. —

Ajánlva: Csók Istvánnak.

A csejtei vár udvarán,
Jéghidegviz-fürdő készül...
Talán biz' a várasszonya
Napról-napra ettől szépül?...
Ettől ifjúl?... Ebben fürdik?...
Ebben mossa gyöngye testét?...
Hogy lemenjen az arczáról —
Aranynál is drágább festék.

Vénasszonyok jönnek-mennek...
Várasszonyát várva-várják
„Szép virágok“... „Deli szüzek“ —
A jégfürdőt körülállják...
Vad pribékek vetkőztetik,
Kárörvendve... kéjben úszva...
A kis lányok kérve-kérik...
Rimánkodva... térden csúszva...

Sírva kérik, hogy hagyjanak
Rajtuk egy kis darab rongyot...
Még a nap se nézhetle e
Vérfagyasztó, czudar dolgot!...
Lenyugodott... Eloltotta
Messzelátó mécsvilágát!...
Hogy ne lássa a jó lélek —
Közről se Csejte várát!

* * *

Báthory Erzsébet száz fáklyát is gyujtat,
Reggeltől-estélig, méretű e kutat...
Száz fáklyát is gyujtat!...

Készen már a fürdő... Már csak ő rá várnak...
Végigsívt a szél, udvarán a várnak:
Már csak ő rá várnak!...

Vad sikoly hallatszik... Fürdő vize locsosan...
Báthory Erzsébet fürdik talán mostan?...
Fürdő vize locsosan!...

Nem! Ő csak nézi, gyönyörködik benne...
Csejtei kis lányok fuldokolnak benne...
Gyönyörködik benne!...

Ez emberi szörnynek nem volt szíve, lelke...
Minden boldogságát... a kínzásban lelte...
Nem volt szíve, lelke!...

Száz meg száz virágszál hervadt el a tájba'...
Valamikor régen, a csejtei várba'!...
Hervadt el a tájba'!...

* * *

Sötét börtön fenekébe',
Ül egy asszony lánczraerverve...
És ez asszony... ez az asszony —
Most se búsul, — nincs leverve...
Sápadt arcza, — fehér arcza —
Ránczosodik egyre-másra...
Gyöngye testét, csörgő lánczát —
Néha-néha meg-megrázza...

Évek mentek, évek multak, —
A láncz is már majd elszakadt...
Egyszer aztán eltemették...
De a híre... az fenmaradt!

Szabó Géza.

Mire jó a kis lutri.

Irta: K. K. L.

Nagy robaj... Hatalmas ajtócsattanás a folyosón, aztán belökte valaki a gombzárú ajtót, s egy torzonborz szakálu, a javakoron jó arasznyira tulipiros orru gentleman rohant be Szamóczy Igmond báró dohányzósobájába.

Igmond délutáni sziesztáját tartotta a pirosbőr pamlagon. Hosszuszáru esibukjában parázsosan égett a „Rabinovszky“-féle ázsiai dohány. Meredt, tüskés, szürke hajával, felfelé kondoritott bajuszával s kis hegyes szakálával, melyet a magas inggallér visszafelé tolt: úgy nézett ki, mint egy beteg tüskésmalacz.

— Szervusz Feri! nyöszörgé beteges hangon a pipázó házigazda, azt hittem pajtás, hogy kint vagy a futtatáson.

— La... pa... pa... pá! Hadarta gyors, olaszos nyelvjártatással az exotikus látogató; miközben egy sophára vetette magát.

— Már hogy mentem volna én a futtatásra, mikor napom van.

— Az igaz! Nyöszörgé a báró oly fájdalmas arckifejezéssel, mintha legalább is életerei lettek volna benyesegetve... Apropos! Te Ferikém! mondjad csak, a szőke... vagy a barna...

— Barátom! Ezuttal a szőke... az isteni. Az... az... oh, de hol is találnék szavakat! „Ó...“ a legszebb, az istennők gyöngye: szeret engemet.

— Szeret? sóhajtott Igmond, halvány ajkait elszélesítve, hogy elnyeljen egy gomoly ázsiai füstöt. Azután gyöngye hangon folytatá: Ezek a szép asszonyok mindig szeretnek, s végül mégis az sül ki a dologból, hogy igazán — soha.

— La pa... Igazán soha! Te mindig és mindenütt az igazságot követeled barátom, mintha az igazság valami élvezetes dolog lenne. Én be szoktam hunyni a szemeimet, nem bölcselekem és mindent rózsaszinben látok. Tra... la... lala... Ez a hangulat-pajtás! Dieső hangulat.

— Szerencsés kópé vagy. Én nem tudok úgy hazardírozni. Lásd, előttem még az is gyanus, hogy ez a Rabinovszky-féle dohány csakugyan ázsiai. Pedig ez csak dohány. Hát még a szerelem! Na annak az igazi eredetiségében meg már határozottan kételkedem.

— Hát barátom ezen segíteni nem lehet. Te mindig ilyen voltál életedben.

Feri ur gyorsan az órájához kapott. A gyémántfejes zsuzsuval terhelt óraláncz esörgött gyűrűs ujjai fölött. Arczán titokteljes mosoly derengett, míg mondá: hatkor „ott“ kellennem. Most tehát láttalak. Hitelenségi nyavalyádon kívül egyéb bajod nincsen. Mehetek nyugodtan. Adieu pajtás!

— Szervusz. Megengeded, hogy ki nem kísérek. A hátgerinczem...

— Csak maradj, maradj!

Larkay Ferencz megszorította a beteges barát jobbát és elrobogott. Csörgött a folyosó ajtaja, aztán esend lett.

Igmond mosolyogva tette félre esibukját. — Felkelt. Illatos vizet vett szájába, kabátot eserélt s egy pár pompásan szőnyegezett szobán át egy kárpátos fénynyel rendezett kis szalonba sietett. Az illatos selyemkárpitok közé helyezett arannyal áttört szövetű pamlagra helyezkedve, térdeire rakta könyökeit, fejét tenyereibe hajtotta. A busuló mágnást lehetetlen volna illőbb helyzetben lefesteni. Pedig Igmond nem busult, csak várakozott. Az aranyos lábakon álló kandallói óra vékony ezüstesengéssel

hatót ütött. Ekkor felemelte fejét, keble vágytól emelkedett s ajkai lihegve nyíltak meg. Kifejezés-telen szemei megteltek tüzzel. Oly mély szenvedély kifejezése ült arcára, a melyet ott Feri, az ő leg-meghittebb barátja, soha nem látott. Hja, persze, hogy nem is a jóbarátok kedvéért gyulad meg a sziv aetnája. Perezről-perczre türelmetlenebbül füg-geszté tekintetét a rózsaszín kárpitok mögött rejlő ajtóra. Végre öt perczzel hat óra után lebbent a kárpit... azután fátyol lebbent, s az „isteni szöke“ ott állott a féltérdre bocsátkozott Igmond előtt.

— Angyal! Hogyan háláljam meg pontosságát? Pár percz még a várakozásból s talán félholtan talál...

— Volt itt a barátja? Kérdé igéző bájos aggódó kifejezéssel a hódító szirén.

— Volt; de még öt óra előtt a „légyottra“ sietett.

A keces asszonyka jóízűen felnevetett. — Kicsillantak gyöngysor fogai a bájos ajkak kö-zül, kézenfogta a bárót s helyet foglalt a pam-lagon.

Mióta rajtaesipett, hogy gyanus uton járok, fér-jemnek ez az ugynevezett kebelbarátja: valóságos nyü-gömmé lett. Ostromlásai elől csak úgy tudok mene-külni, ha új meg új „légyottot“ ígérek neki. Az a jó természet különben meg van benne, hogy bár még soha el nem mentem a kitézett helyre, bármi csekély kifogással beéri. Mondja, hogy van, aranyos betegem?

— Ha önt látom, Teréz, nem érzem a halálos kint sem.

— Oh, ön ámitó.

— Igaz, a mit mondok.

— Hanem én vagyok ám beteg. No, no ne ijedjen meg!

— Háziorvosom Ostendet emlegeti. Mit gondol, nem örült gondolat, engem Ostendebe küldeni?

— Miért? Engem is oda küld az orvos...

— De férjem?...

— Nos, az sem baj... Nyer ön a kislutrin nyolezezer forintot; azzal azt teheti, a mit akar. Nevetett a báró.

— Nyerek? ... És a kedves asszonyka esicsergő kacajra fakadva, tapsolt örömeiben, Oh, milyen szellemes jó dolog az a kis-lutri!...

Ferencz ur még háromnegyed nyolezkor is ott türelmetlenkedett a „légyott“ helyén. Így leg-alább nyugodt lehetett a szép Teréz asszony, hogy nem leskelődik utána.

Azután nyert a kislutrin és férje, a nagytekin-télyű tudós, felütvén fejét könyvei közül, pár pilla-natig a szoba mennyezetét bámulva, kijelentette, hogy nincs kifogása Ostende ellen.

Ferencz ur nagy szemeket meresztett, a mint megtudta, hogy Teréz elutazik, mert őt, lévén a dele-gátusok egyik tagja, teendői helyhez kötötték. Éjjeli zenével, s hatalmas kamélicsokorral vett bucsút az imádottól a viszontlátás reményének rózsaszínü fel-legeibe mélyesztett lelki pillantásokkal.

— Teréz elutazott.

A második állomáson egy fiatal huszártiszt szállt fel az elsőosztályu kupéba, melyben Teréz egyedül volt. Diskrét mosolylyal fogtak kezét.

— Tehát sikerült? Volt a bohém arzu szálás huszár első kérdése a pajkosan mosolygó menyecs-kéhez.

— Mindenek fölött, várakozásomon fölül...

— És ő is utazik Ostendébe?...

— Igen, a báró két hét mulva indul, de az ő jelenléte legkevésbé fog kedvezően hatni kelle-mes időtöltésünkre. Légy nyugodt.

Egy mosoly, egy forró kézszerítés követte a hölgy utolsó szavait, s a függöny legördült.

Judás debuteje.

Irta: Mihalovich Szüts Jenő.

Mikor a kávéház hátsó szobájából előkerülnek a szenvedélyes kártyázók, rögtön le lehet olvasni az arcukról, hogy ki nyert, ki veszített. Az elkeseredett, összegyürt ábrázatu hősöket résztvevő szemek kísérik a kijáratig, sőt egy-két gyöngébb szivü törzsvendég még utánuk néz s hangos szavakban is kifejezést ad gondolatainak:

— Szegény ember! Mennyit veszített! Bizony kár is neki játszani, hiszen valósággal üldözi a pech...

Tegnap délután Blumöhl főhadnagyot érte el a pech. Még pedig nagyon. Nyomorult öt forintja volt már csak, a többit mind bezsebelték szerencsés partnerei. Némelyik előtt halomban állott a pénz. Nem is volt jó ránézni. Az ember lelkét szinte elkapta valami boszantó kapzsiság, hogy kinyujtsa utána a két markát s tele tömje vele a zsebeit.

A gázlángok komiszul vibráltak. Alig volt fényük, nem is esoda. Hiszen odakinn még jócskán fénylik a nap s a szürkülő világosság betolakodott a függönyök hasadéka.

— Ne játszáj tovább, Oszkár, sokat veszítesz.

— Ugyan hagyd el!

— De izgatott is vagy.

— Még esodálkozol rajta? Ez a pech, ez a gyalázatos pech...

A táviró hivatal szolgálja sürgönyt hozott. A kotnyeles ki-vánesi főpinczér rögtön tudakozódott tőle, hogy kinek jött.

— A főhadnagy urnak.

Blumöhl Oszkár idegesen kapott utána és gyorsan föl-szakította. Pillanat alatt átfutotta a keskeny kék betükből össze-róit sorokat. Elsápadt, majd hirtelen elöntötte arcát a vér.

— Mi az, mi bajod?

— Kellemetlen, kissé kellemetlen dolog... tördelte szóra-kozottan és felállott.

A táviratot és az utolsó öt forintot izgatottan zsebre gyürte.

— Hová mégy?

— Mennem kell, csak játsszatok tovább. Félóra mulva talán visszajövök.

Azzal elsietett.

A kártyázók vegyes érzelmek között néztek utána, de ab-ban mindnyájan egyetértettek, hogy a sürgöny tartalmát igen-igen szeretnék megtudni. Nem kis dolog lehet, vélekedtek Bizo-nyosan haláleset vagy ilyesféle... Szegény Oszkár! No, annak sem volna jó most a bőrben lenni. Nem elég, hogy elvesztette a pénzét, hanem — még ez is hozzá. Szegény Oszkár!...

Hanem aztán nem folytathaták tovább, mert új osztás, következett s a játékszenvedély elterelte mind a gondolatokat a kis főhadnagyról.

Blumöhl Oszkár pedig kibotorkált a kávéházból tétovázó ügyetlen lépésekkel, épen úgy, mint a kiket utólér a pech.

Hát őt csakugyan utólérte.

Kivette a zsebéből azt az átkozott papírszeletet, a mely csakugyan olyan benyomást tett reá, mintha gyászjelentést olvasna. Igen, gyászjelentést.

Ennyi állott a táviratban:

„Kedves főhadnagynom! Pechünk van. Judás a derbyben kitört, neki ugrott egy korlátnak s halálos sérüléseket szenvedett. Vigasztalhatatlan vagyok, azt hiszem, hogy nem lehetünk az egymásé soha. Isten vele, Leona.“

— Hát most már vége van mindennek. Oh, az a nyomo-rult Judás!...

És a főhadnagynak igaza volt. Judás csakugyan nyomorul-tan, hálátlanul bánt el velük, a mit nem érdemeltek tőle. Ugy gondolták, úgy jártak utána, hogy debutje, a melyhez az ő bol-

dogságuk volt füzve, sikerre vezessen, — s itt van, az ostoba állat visszaélt bizalmukkal. Mi lesz most már vele? Hát Leonával? Hiszen beleőrülnek, ha nem léphetnek házasságra. Mikor annyira szeretik egymást! Hej, Judás, Judás, verjen meg a Mindenható!

Judás a Leona paripája volt. Egyetlen vagyona, a mit az árverésből meg tudtak menteni, mikor az öreg Bihary versenytársa jóba került. Ez a Judás volt minden reménye, a melyben bizott rendületlenül. Hiszen ha behozza — és behozhatta volna, mert jó paripa volt, valóságos angol ivadék, — az ötven ezer márkás derbyt, még egy kicsit boldogok is lehetek volna. Kítették volna a házassági biztosíték, a Judás árát meg takaréka tették volna — s kész a boldogság. Na csak olyan szegényes nyárspolgáriás boldogság, de elég lett volna nekik.

És most mindeunek vége van. Judás becsapta őket gyalázatosan. Meg sem kísérelte, hogy versenytársai elöl elkaparítsa a díjat, nem, hanem egyszerűen föladata a játszmát gyáván, meggondolatlanul. Ej, balgaság is volt a jövőjüket ilyen oktalan állatra bizni...

A főhadnagy beleringatta magát a lemondás hangulatába. Leona nincs többé, Leona az ő számára meghalt. Most már nincs menyasszonya, hát tehet azt, a mit akar. Tehát legjobb lesz, ha föbelövi magát. Gavallér tett lesz, Leona bizonyára nagyon meg fogja siratni. Igen, ez lesz a legjobb. Ugyis gyötrelme lenne az

nem volt épen csunya, sőt ha nevetett, szépnek is lehetett mondani.

— Miért olyan levert?

— Okom van rá.

A leány átölelte nyakát és fejét az arczához vonta. Forró volt, mint a tűz.

— Ne legyen oly szomorú.

— De mikor nem lehetek vidám. Judás, az a nyomorult Judás!.. Igen, Lizike, nekem meg kell halni. Isten áldja meg, megyek haza meghalni.

— Tréfál.

— Komolyan beszélek...

— Nem hiszem.

— Pedig úgy van.

Elhallgattak.

Bejött az öreg Ottokár és alázatosan hajlongott a főhadnagy előtt.

— Hagyja el Ottokár, én már megyek haza — meghalni.

— Van egy jó eszmém, — kiáltott fel Lizike. Ha már csakugyan meg akar halni, tegye meg az én utolsó kívánságomat.

— Szivesen.

— Töltsük el együtt ezt az utolsó estét.

— Az estét?..

— Igen, meg...

— Jó, nem bánom.

Öt percz múlva kocsi ülték és elvágattak a főhadnagy lakására. A homályos szoba zavarba hozta mindkettejüket.

— Te Lizike...

— Te, Oszkár...

— Ha meggondolom a dolgot, bolondság volna meghalni. Hiszen te olyan szép vagy.

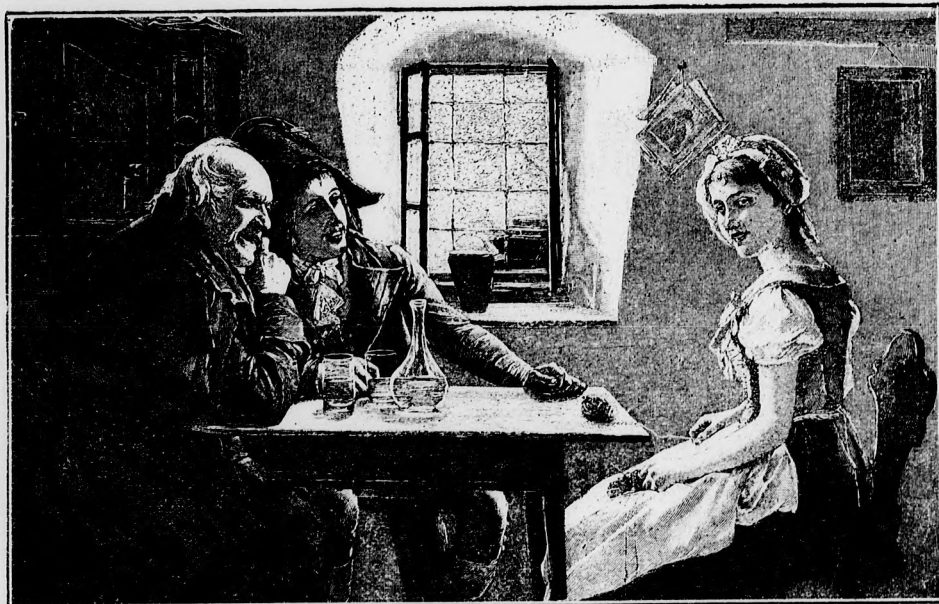
— Te meg erős és derék.

— Hagyd ott az öreg Goldnert, majd fogadok én neked lakást szépet. A Marositéren. Jó lesz?

— Nagyon szeretlek!..

Sokáig esőkölték egymást, mikor a főhadnagy ismét szóhoz jutott.

— Nem is olyan ostoba az a Judás. Képzeld, ha megnyeri a derbyt, meg kellett volna házasodnom. Brrr... Ölelj meg, mert még a gondolattól is fázom.

Ketten egy ellen.

élete, hát minek kinlódják, meghalni! A ki érzi, hogy nem lehet boldog, haljon meg!

A szolgálati fegyverére gondolt. Épen tegnap tisztította ki a legénye. Gyönyörűség lesz abból a fényes esőből kapni a halált. Az enyhetadó halált, a mely kiengesztel mindennel.

— Jerünk, — és megindult határozott, szilárd lépésekben hazafelé.

A Goldner kávéház előtt vitte el az utja. Kissé megállott.

— Mégis különös, — gondolta. — Én most haza megyek meghalni és nem tud róla senki semmit. Hát miért nem tud? Ha egy gazembert kivégeznek, ott van az egész város, érdeklődik iránta mindenki s most, mikor egy becsületes ember akar megválni az életétől, ne vegyen róla tudomást senki? Hiszen utólvégre is egy emberletről van szó, a mi épen nem utolsó dolog, nem hát. Így nem érdemes meghalni. Jerünk be Goldnerhez s ha másnak nem, legalább az öreg Ottokárnak mondjuk el, hogy Blumöhl Oszkár főhadnagy meg akar halni, hát vegye tudomásul.

De a kávéházban nem Ottokár fogadta, hanem Lizike, a kassziros kisasszony.

— Ah, kedves főhadnagy ur, micsoda nagy szerencse!

— Nem is olyan nagy...

A kávéház üres volt. Ez bántotta a főhadnagyot. Hiszen itt csak Lizike fogja megtudni, hogy ő már haldoklik. Lizike

KÖZÖS SORS.

— Eredeti székely regény. —

(23. fejelet.)

Irta: **Péterfi Tamás.**

MÁSODIK KÖTET.

IX. FEJEZET.

R E M E T E V Ö L G Y.

Mikor fölébredtünk, sötét vala az ég boltja a haragos fellegek rajától. Legelőször zsebembe nyultam óráim után, nem mintha ellopás gyanuja vezetne hozzá, hanem megtudni az időt.

— Délután öt óra!

Alighogy kiejtő ajkam a számokat, utitársam talpraugrott szenderegéséből.

— Ugy, hát ma künn hálunk az erdőn?!

— Az meglehet. De hol?

— Jer, siessünk fel a Kopaszra, onnan talán megpillantunk valami kalyibafélét. Azonban a zápor hogy meg fog rakni derekasan az bizonyos.

Öt percz alig telt el és a szikla tetején állottunk mindketten.

Először is nyugat felé tekintettünk, honnan tompa morajjal közeledett a zivatar.

— Még van ötnegyed óránk a megázásig, — szólt utitársam, mialatt szemeinket körüljárattuk a fenyvesek hazájában.

— Itt lenn a lábunknál (az volt legkevesebb öt kilométernyire) abban a szép, hosszukás völgyben... hohó! hiszen ez a „Remetevölgy!“ Ebben kell lenni a kolostor-romoknak is.

— Ott van! Nézzd csak a tulsó sziklasor közép-vonala iránt! A fenyők közül csak egy kereszt és egy toronyfedélnek fele látszik.

— Megvan! látom! — kiálték, kezeimet szemeim fölé tartva. — Elővettem iránytűmet. — Tőlünk egyenesen keletre.

— Szerencse föl! — kiáltánk egyszerre, s nekiindultunk az alattunk elterülő völgynek.

Leereszkedve a veszélyes sziklákon, újra fenyők között jöttünk alább-alább. Még egy sebes patak is elválasztott a völgytől bennünket, melyen átjutni vajmi nagy baj lesz, ha a zápor az inenső oldalon talál.

Másfélórai ereszkedés után, melyben egyes helyeken majdnem a nyakunkat törtük, eljutottunk egy mart széléhez.

Azalatt a zugás mind közelebb-közelebb jött, s végre a megérkezett szél rohamával hullani kezdett az eső. A következő perczben már meg voltunk ázva, s a mint hátunk mögé tekintünk: egy szürke gyászlepelt láttunk rohanni felénk, mely betakarta az eget és földet, a hová ért egészen.

Nem látszott nagyon meredeknek ez a sárgaföldből leporladt omladék, s én, mivel már meredekebb helyeken is jártam, bátorságot vettem magamnak azon leereszkedni.

Hanem, ha valaki sárga lejtős földtalajra akar lépni esős időben, az az egyén jöjjön el hozzám tanácsot kérni, hogy miképen kell azon rakni a lábakat.

Mikor a lábam ráeresztettem, már ültem, mikor leültem, már feküdtem a hátamon, de annyi bizonyos, hogy mikor egy kis szédülés után újra felültem: akkor már lent valék a patakban, s az ötven-hatvan méter hosszú sárga oldalon két sávot láttam húzva lefelé. Az egyik egészen hozzám huzódott le, a másik utitársamig, ki szintén ott ült mellettem a patak fenekén, hol köszönve a sárga omladéknak közbejöttét, nem ütöttük meg magunkat.

— Hol vagyunk? — kérdé a valamivel később érkezett Jóska barátom.

— Hol volnánk máshol, mint a patakban, — felelém, fölállva.

Ó még ott ült, pihenve a sikló fáradalmait.

— Megütötted talán magad?

— Nem.

— Akkor semmi baj! — mondám beletalálva magamat a helyzetbe, s a kezeimet elkezdtem mosni.

— Ha! ha! ha! he! he! he! — kezdett nevetni utitársam, s örömeben csak úgy lubiczkolt a vízben.

— Mit nevensz?

— A hátad valóságos aranysárga lett a sártól! ha! ha! ha!

— Bizony a tied sem szebb, kedves barátom.

— Igazán? — kérdé elkomolyodva.

— Csak azon az alkalmatosságon kerültél ide te is. — Nézzd az oldalon meglátszik a kocsink nyoma.

Aztán egész kényelemmel megmostuk egymást, melyhez a szakadó zápor is segédkezett, s kimásztunk Remetevölgy felől a patakból.

Azalatt zugott-bugott a vihar, ropogtak a fenyőóriások a sűrű villámok esapásaitól, melyek megrázva a földet, bérzet, levegőt, az orrunk előtt keletkeztek és esaptak le.

Mikor az árokból kimászva, neki akartunk indulni a romokhoz hasonló veres-kolostornak: nem

A torkos.

lattunk tovább két lépésnél. Mint a halak a vízben, úgy usztunk mi most a fellegek között. Nem is reánk hullott az eső, hanem benne jártunk mi az esőben.

Az az egy vigasztalt, hogy jobban átáztatni semmiféle zápornak nem vala hatalmában, mivel a patakból semmit sem hoztunk ki szárazon.

Alig tettünk tíz lépést előre, már nem tudtuk honnan, hová menjünk iránytű nélkül. Mégis okos ember lehetett, a ki ezt kitalálta.

Egyideig még jókedvvel folytattuk utunkat a komor zápor daczára is, de később valóban megsokaltuk. A mi sok, az mégis sok! Két óráig tartott ez a fellegekbeni járkálás, hol előre, hol vissza, de

Mikor elváltunk, hogy lefeküdjünk, jó éjt! kívánva egymásnak, én úgy éreztem, mintha egy elválhatatlan kaposcs fűzné össze lelkeinket... enyémet és az ősz Székely Béláét!

(Folytatása következik.)

A HÉT TÜKRE.

— Csevegés. —

Phü, de meleg van, szinte dül rólam az izzadság, míg e sorokat írom és én, én, az udvariasság szörszálhasogatója, én, a ki különben még egy levelet is csak klakk, frakk és lakkban merek írni egy hölgynek, most kénytelen vagyok kabát nélkül csevegni e helyen kedves olvasóimmal. Reményem, megbocsátanak udvariatlanságomért. Hát melyik fürdőre mennek az idén?

Éppen a napokban történt, hogy egy orvos barátomat egy igen esinos és vagyonos nő hívta magához, kinek a férje merő szeszélyből nem akart az idén fürdőbe menni. Az asszony ágyban fekvé fogadja az orvost, a férj kétségbe van esve, neje egy nap háromszor is önkivületbe esik.

— Az Istenért, orvos ur, segítsen, fejedelmileg fogom megjutalmazni!

Az orvos megvizsgálja a beteget, megtapintja az ütérét, megcsóválja a fejét, aztán leül, hogy receptet írjon.

Mikor a férj kiszaladt, hogy megnézzze, merre van a cseléd ki a csöngetésre nem jött be, a beteg elhaló hangon megszólítja barátomat.

— Nem gondolja orvos ur, hogy Bártfa fürdőre kellene mennem?

Bejön a férj, az orvos eltépi a receptet s egy se árt, se se használ szert ír, s biztatja a férjet, hogy ettől igen rövid időn meggyógyul a beteg, de aztán minél hamarabb vigye Bártfára ő nagyságát, mert nem áll jól a következményekért.

Különben ebből az esetből meg lehet magyarázni, miért lép fel mostanság olyan járványosan a sok migrain, ájulás stb., melyek mind-mind a férjek erszénye és szilárd elhatározása ellen intézett támadások.

Denikve fürdőre, vagy nyaralni indul most minden ember, ha szerét ejtheti.

Az uszoda ismét régi hatását és vonzását gyakorolja reánk, s egynémely ember igazán nem báná, ha erre a meleg időre kacsává vagy libává változnék, hogy kedvére lubiczkolhatna a vízben.

*

Bizony meleg van és szinte jólesik az embernek, ha valami lehűti. De nem úgy, mint a német színészeket Budapesten, mert az elvégre még sem járja.

Eltekintve attól, hogy jogosan vagy jogtalanul tették a tüntetőket, a forma mindenesetre elítélendő.

Botránynyal nem szabad terrorizálni egy műintézetet. Tüntessenek ám távollétükkel a német előadások ellen, de ne oly módon, hogy még a tűzoltókat is a helyszínre citálják!

Végre nálunk már játszottak olaszok, francziák és ezeket meghallgattuk, ha a németeket nem akarom meghallgatni, tüntetek hazafas távollétemmel és a deficit, tudom, elveszi kedvét a vendégszereplőknek attól, hogy újra eljöjjenek.

Attól ugyan nem kell félni, hogy az a pár német előadás elgermanosít bennünket, nagyon gyenge lábon áll annak a hazafassága, a mely ilyen kis szétől eldül, az ilyen csak menjen, mi nem veszünk vele s a germán nem nyer!

*

Különben egypár nap mulva a nyári színházakat leszámítva az összes műintézetek követik az Opera példáját és bezárják ajtóikat és kezdődik a nyári pihenő.

Azaz álljunk meg ennél a szónál, hogy pihenő. Vajjon csakugyan létezik-e ez az állapot? Én azt mondom, hogy nem. Mert ha szabadságot kapok, elmegyek a hegyek közé s ott, mintha csak napszámba tenném, mászom a hegyeket és izzadok, akár egy kapás! Vagy pihenő az, ha nem bánom a Balatonon egész délután ránkatom a csónak evezőjét, hogy arezomról csak úgy esorog a veríték? Az egész nyári üdülés tulajdonképp nem más, mint oly munka teljesítése, melyet elvégezni nem kell. Ebből pedig az következik, hogy a mit mi pihenésnek nevezünk az nem létezik.

Ezt a színészek is nagyon jól tudják és ép ezért oly módon pihennek, hogy játszanak. No igen, itt Budapesten fel kell nekik lépni, itt tehát nem pihenhetnek, de Aradon, N.-Váradon, Debreczenben, Szegeden, vagy nem tudom hol, nem kell fellépniök, ha tehát ott játszanak, akkor pihennek.

*

A török-görög háboru még mindig nem ért véget, még mindig lappang a parázs a hamu alatt. No, no! Addig tárgyalnak majd a békéről, míg a sok bába közt majd elvész a gyerek és akkor majd megint fegyveresörgés és ágyudörgés jelenti, hogy kitört a béke a szó szoros értelmében. De hiszen ez természetes is: a török győzött, tehát kétségtelen joga van békepon-tokat szabni, a görög meg nem bolond, hogy hatvan millió forintnyi hadisereget fizessen, inkább hazard játékra adja a fejét: dupla vagy semmi és ismét kardhoz nyul. Előre megmondhatnám az eredményt, de hisz kedves olvasóim maguk is kitalálhatják.

*

Érdekes vendége volt a múlt héten fővárosunknak gr. Széchényi Ödön pása, a nagy Széchényi fia, Konstantinápoly tűzoltóságának főparanesnoka, ki nálunk is megteremtette a tűzoltóság intézményét, s ki Konstantinápolyban a felsőbb és alsóbb körök előtt általános tekintélynek és szeretetnek örvend. Most azon fárad, hogy egy nemzetközi mentőegyesületet szervezzen, ehhez az impulzust a párisi tűzvész adta meg neki. Adja az ég, hogy sikerüljön.

Kürtös.

KÉPEINKHEZ.

Fadrusz János. A pozsonyi Mária Terézia lovaszobornak nagynevű megalkotóját mutatjuk be kedves olvasóinknak, kinek Ó felsége a Ferencz József rend keresztjét adományozta elismerésül. Fadrusz Pozsonyban született és szegény szülők gyermeke volt. Kezdetben lakatos mesterségre tanították, de mikor kitűnt kiváló tehetsége a szoborvésés terén, a pozsonyi takarékpénztár segélyezésével előbb Budapestre, majd Bécsbe ment, hol mind jobban kifejlődött tehetsége úgy, hogy mikor Pozsony városa a milleniumi lovaszobor elkészítésével megbízta, genialitása már országos hírvé volt. Reméljük, hogy dícsősége nem érte még el delelőpontját, s a királyi kitüntetés csak nagyobb buzdítás leszen tehetsége érvényesítésére.

Minden kezdet nehéz. de legkivált a zenetanulás kezdete. Fáradtságos gyakorlat és hosszas tanulás adja meg azt a képességet, hogy a zene hatalmával hol felvidítsuk az embereket, hol meg könnyeket csaljunk a szemükbe teljesen tetszésünk szerint. Az a kisleány is, ki képükön látható, ugyancsak igyekszik ám behatolni a zenevilágába, a mi természetesen tanítónője utmutatása mellett sem egy könnyen megy. No de a kitartó fáradságnak még is meg lesz a kívánt eredménye.

Judás-csók. Nemesak az emberek, az állatok között is megvan a hamisság ép úgy, mint minden más érzelm, részben azért, hogy életüket fentart-hassák, részben vérszomjuk kielégítésére. Az alligátor például, a krokodilok egy faja, a folyó sekélyebb helyein éppen csak az orrát dugja ki a vízből, s mikor a bivaly mitsem sejtve oda megy, megszaglálja, hirtelen kiemeli ocsmány fejét s a szegény gyanutlan állat orrába harap, s magához igyekszik a vízbe rántani. Az ily módon kifejtett küzdelemben rendszeren a szegény bivaly lesz az áldozat.

A mit az anyóka mesélt. Regényes Kárpátjaink erdőkoszo-ruzta bérezei igazán biztatólag intenek az ott üdülő embereknek, hogy a szebb helyeket keressék fel kirándulásaikban. Egy ily kiránduló csapat olyan jelekhez ért utközben, a miket egy öreg anyóka magyarázott meg. Igazán szomorú volt, a mit mesélt. Szegény erdőőr szerette az erdész leányát, ez is őt, s a lakodalom előtt ezen a helyen lótték agyon a fiatal embert a vadorzók. A leányka sirt, sokáig sirt utána, amíg csak bánatában a szive megrepedt. Azóta van ez a hely megjelölve. Az anyóka is, a társaság is gondolatokba merülve folytatta utját.

Itt a mama. Falura vitték a beteg kis leányt, hogy az üde friss levegő ismét odafesse az élet rózsáit arra a halvány kis arezoeskára. Igen, de mamája a városban van elfoglalva, csak nagyritkán ha ki-kirándulhat gyermekéhez. Ilyenkor van öröm! A kis gyerek eléje szalad édesanyjának. Itt a mama! kiáltja, s olyan szeretettel karolja át édesanyja térdét, mintha soha, de soha se akarná többet elengedni. Nem is engedné el, ha tőle függne, de hát üt az óra,

mindig keletnek tartva, és mégsem találtuk meg a zárda romjait.

Merre? Hová?

Félig a sötétben, nyakig a vízben uszkáltunk tovább fellegek szakadó cseppjei és fenyők siró galyai között kelet felé, mindig kelet felé.

Hiszen itt kellene lennie már annak a zárdának!...

Egy sötét sejtelem szállotta meg borongós lelkünket. Az, hogy itt esznek meg a medvék...

A revolverek mind átázak, talán el sem sülnék a vizes töltények? Az ég haragja bár csillapulni látszott, az eső azért folyton szakadt ránk minden oldalról, pedig nem volt szükséges, hiszen a nélkül is megfürödtünk a patakban.

Nagy volt az elkeseredés. Szomorú állapot ebben a fenyvesben vizesen tölteni egy éjszakát a szabad ég alatt, hol a medvék országának épen a közepébe jutottunk, s akaratlanul a nagy maczkó jutott eszembe, melyet hatan alig tudtak fölezipelni a szekérré.

Legszebb gondolatunk a csendes halál volt, de azért a medvékre futott beszédünk szüntelen.

Megállottunk egymástól tanácsot kérni, de egyik sem tudott egyebet az elkeseredésnél.

Ellenségeink legnagyobbika a sötétség lőn, melyen, hogy boszumat kitölthessem, feledve minden nyomorúságot, reá rántottam revolveremet.

Kezemben magasra emeltem.

— Hiszen ugysem fog elsülni! rivált rám Jóska barátom.

Próbáljunk vele! — és fölrántám a zárt.

Ropp!... Ropp!...

— Brávó barátom! — kiáltá utitársam örömmel, nincs semmi baj! Nem esznek meg a medvék, mert van még harmincz-harmincz töltényünk.

Örömünket nem lehet leírni. Majdnem összevisszacsókoltuk egymást, hiszen megvagyunk mentve a medvéktől.

Alighogy elzengett a lövések visszhangja, mely itten sokkal gyöngébb vala, mint odaát a Kopaszon tul, — két kiáltás következett.

— Erre! Erre!

— Itt van a Veres-kolostorban valaki! szólaltunk meg majdnem egyszerre mindketten.

— De hogyan lehet az a hátunk mögött? — kérdé Jóska barátom, a mint a kiáltás felé indultunk.

— Biztosan elkerültük. De nem esoda! félóra mulva az orromat sem fogom látni.

A kiáltás még kétszer ismétlődött, s mi pár perc mulva ott állottunk a zárda romladozó falainak kopott ajtaja előtt, hol egy középkorú, fehér ezondrás székely fogadott.

— Diesértessék az Urnak szent neve!

— Mindörökké amen! Tessék erre beljebb sétálni, — folytatá a székely atyafi. Tudom, meg vannak fázva derekasan, hogy a bogár csipje meg az idejét.

— Ki lakik idebenn, atyámfia?

— A tisztelendő atyáék. Éppen most ültek le vacsorálni. Ejnye be jókor érkeztek meg.

Nem is kértük nagyon magunkat, mert szomorú állapotban valánk az igazat megvallva mindketten. A hűvös levegőtől valóságos fogvaczogást kaptunk.

— Te, talán itt is tudják már, hogy jövünk.

— Az meglehet, hiszen a vadász is tudta. Hanem most az egyszer Tamás vagyok benne.

A székely végig vezetett a hosszú folyosón, majd megállva egyik ajtó előtt, azt fölnyitá előttünk. Az ebédlő volt.

Két fekete ruhás alak ült az asztal mellett, kik az ajtónyitásra fölállottak. Egyik egy fekete ruhás barát, derekán átkötött köntössel; rövidre nyírott haját, mely hófehér vala, hátra simitá balkezeivel, s a katolikus papoknak azzal a sajátságos kegyest mutató mosolyával lépett elénk.

Jó estét kívántunk.

— Megengedi szent atyám, hogy bemutatnassuk magunkat? — szóló utitársam elegendő komolysággal.

— Örvendek — szóló a barát.

Jóska barátom elmondá neveinket, szépen hozzá-téve, hogy megszorult hegymászók vagyunk.

— En Páter Ambrózius vagyok! — szóló a barát kezét fogva, — itt barátom Székely Béla ur, — folytatá a mellette álló őszre mutatva.

Mikor megfogtam kezét az ősz Székely Bélának, különös érzések járták át szívemet. Az egész alak a szenvedésnek élőszobra. Evei száma hetven körül lehet, szikár magas természetnek mozdulataiban egy megtörhetlen büszkeségnek, dacnak romjai látszanak, mint ki bátran küzd az étellel, fölemelt fővel fog birkózni a halállal.

Magas homlokán, melyet még most is sűrűn takarnak tömött hófehér fürtjei, az értelmesség mutatkozik. Ajkai szelid mosolyt mutatnak, de kilátszik mögötte a megtört fájdalom. Egész arc kifejezéséből a jó szívnek meleg szeretete tündöklik, szemében egy küzdelmes életnek hosszú kinjai sugárzanak, s mintha beszélni akarnának a félig lecsukódott szempillák azokról az időkről, mikor még meleg tűz égett a félig takart szemgolyókban, szerelem lángolt a mostan esendesen, csak néha dobbanó öreg szívben.

Egy ember, a kinek megjelenése tiszteletet gerjeszt maga körül.

* * *

Ott künn folyt a zápor újra, itt benn terített asztal mellett feleddük a mai nap fáradalmait. Páter Ambrózius biztatására levetettük átázott felsőruháinkat, magunkon hagyva a víztől kiesavarható fehéremünket, melyre felöltöttünk mind a ketten egy-egy fekete ruhás barátköntöst.

— Így ni! he! he! he! — nevetett jóízűn Páter Ambrózius, a mint felöltözve kijöttünk szobájából, — most már hárman vagyunk barátesuhában. Béla barátomat is sokszor kináltam meg a köntössel, de ő nem akarja elhagyni hitét,

— Tehát nem katolikus? — kérdé utitársam.

— Egység hitű azaz unitárius, válaszolt a barát, — de azért elhiszi más vallások dogmáját is, csak becsületességen alapuljon.

— Ez az ur szintén unitárius, — szóló utitársam reám mutatva.

Szavai után reám tekintett az ősz Székely Béla vizsgáló szemével, én pedig mintha épen semmit sem vettem volna észre a hallottakból — beleszurtam villámot a nagy turógombócok egyikének oldalába és ettem jóízűen.

Jóska barátomnak a medvepecsenye is eszébe jutott, mit magunkkal hoztunk. Páter Ambrózius megsütötté azt az öreg Dáviddal, s mikor a párologó pecsenye mellé bort is hozatott a barát, úgy kezdett folyni a beszéd, mint akár a zápor esurgó árja odakint a fákról.

A barát utitársammal eredt hosszú meséjébe a fenyvesek kalandjainak, az ősz Székely Béla engemet tisztelt meg és szereneséltetett társalgásával.

S míg az előbbinek jóízű meséin nagyokat nevetett Jóska barátom, — az ősz szavainak mindenike egy-egy bizonyágtevő tanuja vala az életküzdelem keserű tapasztalatainak.

a mamáska megint csak bemegy a városba, de előbb szentül meg kell ígérnie a kis gyerekeknek, hogy mihamarabb ismét eljön.

Ketten egy ellen. Nem mindig azok győznek, a kik többen vannak, hanem a ki állhatatosabb. Lám, a képünkön is láthatjuk, milyen igyekezettel szeretnének ketten egy nőt valamire rábeszélni. Igaz ugyan, hogy a kettőből az egyik nem számít, az már öreg ember, de a másik annál többet, az még fiatal, szép ember és ha a leány majd mégis hajlik a szóra, az nem az öreg rábeszélésének, mint annak a mély tűző szempárnak a sikere, mely olyan melegen, oly sokatmondólag pihentető sugarait a zavarban levő leányarcra.

A torkos. Jaj, de csunya tulajdonság is az a torkosság, mely különösen a gyerekek között fordul elő. Az ilyen gyermek mindent magának szeretne, s inkább éhezni lát másokat, semhogy egyetlen falatjáról lemondana, vagy nem csunya e az, ha az egyik gyerek, mint képünk is mutatja, két kézzel tömi magába az ételt, s a körülötte állóknak meg csak meg sem engedi izlelni? Az ily gyereket bizony nem ártana egy kis koplaltatással, vagy ha az nem használ, akár egy kis vesszővel is jobb utra téríteni mert ezekből lesznek az egoisták és fősvények, a kik mindenkinek, de legjobban önmaguknak terhei.

IRODALOM.

Trilby. A vígszínházban előadott s szenzációs sikert aratott darabnak szószzerinti lenyomata jelent meg *Lampel Róbert* könyvkereskedésében. Ára 15 kr. 20 kr. az előleges beküldése fejében, bérmentve küldi a kiadó.

Ábránd. *Ifj. Jank Károly* ily cím alatt adott ki nyolcz érdekes novellát, melyeknek kedves hangja mindvégig leköti az olvasó figyelmét. Kapható *Reizner Jánosnál* Szatmártól, ára 80 kr.

VEGYESEK.

A jövő hét nevezetesebb évfordulói:

Junius	14	I. Napoleon győzelme Marengónál 1800.
"	15	Szász Károly költő ref. püsp. sz. N.-Egyed 1829.
"	16	A janicsárok kiirtása Konstantinápolyban 1826.
"	17	A francia parl. nemz. gyűl. nyilv. magát 1789.
"	18	Wellington győz. I. Nap. fölött Waterloon 1815.
"	19	Miksa mexikói császár agyonlövete 1867.
"	20	Süeyes Ferencz, francia államférfi † 1831.

Hol van a legtöbb földrengés? Eddig általánosan azt hitték, hogy Japán a földrengések hazája, itt dühöngnek leginkább a földképző elemek. Dr. S. A. Papavasilon azonban azt vitatja, hogy tulajdonképen Görögországban van a legtöbb földrengés. Ezt csak azért tudjuk meg ily későn, mert Görögországban rendes és tervszerű följegyzéseket csak 1895 nyara óta eszközölnek s a megfigyelések bulletinje csak a rapokban látott napvilágot. E szerint az 1896. évben 528 földrengést jegyeztek fel s így egy napra átlagban 1½ rengés jut. A legkritikusabb pont Zante szigete, melyben egyedül 306 földrengése volt a lefolyt esztendőben.

Száz szó egy percz alatt. Amerikában a táviradai szolgálat megkönnyebbitésére R. H. Weiny oly eljárást ezelt ki, a melylyel egy percz alatt száz szót lehet táviratozni. Az eddigi mód szerint 30 szó volt a maximum egy percz alatt. Az új módszernek gyorsaságán kívül, mely felülmúlja az Angliában használatban levő Wettston-módszert, még az az előnye is megvan, hogy míg az angol módszer szerint az üzenet csupán tentával nyomatik le a papírra, addig a Weiny módszer szerint a gép az üzenetet nem csak leírja, hanem hallhatóvá is teszi. A szakértők előtt végzett kísérletek fényesen sikerültek.

A marseillaise-plagium. Franciaország vérbeli republikánusai között nagy az izgatottság. A szent marseillaise dicsőségét bántják. Akadtak vakmerők, a kik az állítják, hogy a forradalom indulója plagium és Routget de l'Isle közönséges plagizátor. A dologra ugy jöttek reá, hogy egy műkedvelő zenész a mult századbeli zeneművek között kutatva Grison egyik oratoriumában talált egy áriát, mely teljesen megegyezik a marseillaise dal amával. Marolles történetíró pedig azt bizonyítja, hogy Grison előbb írta meg művét, semmint a marseillaise megszületett. Ha így van, akkor az a dal, mely a vallás eltörlésén munkáló forradalmárokat inspirálta, tulajdonképen egy templomból indult ki.

H Y M E N.

Eljegyezte: *Mandrovics Milán* Pancsováról, *Arszenijevics Ilona* k. a.-t ugyanott. — *Grosz Vilmos* Tolesváról, *Borsáky Gizella* k. a.-t Feledről. — *Marossy Károly* Kassáról, *Boronkay Etelka* k. a.-t Czekén. — *Dr. Kállay József* Nagy-Mihályon, *Widder Rózsika* k. a.-t ugyanott. — *Króó Hugó* Munkácsról, *Weisz Regina* k. a.-t Szaniszlórol. — *Fuchs Samu* Munkácsról, *Glück Henriette* k. a.-

Csányról. — *Rhuz Gyula* Kun-Szent-Mártonból, *Magay Ida* kisasszonyt K.-Ujszállásról. — *Kun Jenő P.-Ecegről*, *Bernáth Irén* kisasszonyt Debreczenből — *Neumann Károly* Pozsonyból, *Kohlmann Irén* k. a.-t Komáromból. — *Papp István* Csongrádról, *Deák Magdika* k. a.-t ugyanott. — *Végh József* Békésről, *Keller Mariska* k. a.-t ugyanott. — *Dr. Fornszek Béla* Szabadkáról, *Aichelburg Adrienne* k. a.-t Szegeden. — *Pechán József* Szolnokról, *Szittner Anna* k. a.-t ugyanott. — *Hoffner János* Orsováról, *Kauffmann Rózsika* k. a.-t ugyanott — *Vogel Mór* Czeplédről, *Kupeczky Hermin* k. a.-t Abonyból — *Szebényi Dániel* Czeplédről, *Nyiri Mariska* k. a.-t ugyanott. — *Elter Gyula* Esztergomból, *Munkácsi Sarolta* kisasszonyt ugyanott. — *Rauch Miksa* Apatinból, *Ritter Jozsefné* k. a.-t Sz.-Rogorról. — *Lampel József* Csurogról, *Léderer Hermin* k. a.-t ugyanott — *Somogyi Hollósy Kálmán* Aradon, *Mintsek Valéria* k. a.-t ugyanott. — *Schiffbeck Károly* Szatmártól, *Vetsek Róza* k. a.-t ugyanott. — *Csetényi Emil* Szepesiglórol, *Schiff Szeréna* kisasszonyt ugyanott. — *Heiszler Zoltán* Újvidékről, *Szűcs Margit* k. a.-t Zomborból. — *Biczó Elek* Nagy-Körösről, *Kozáry M.* urhölgyet Szabadszállásról. — *Székely Jenő* Nagy-Körösről, *Veisz Berta* kisasszonyt Békés-Csabán. — *Dr. Fischer László* Czeplédről, *Ehrlich Gizella* k. a.-t Fegyvernekről, — *Kohn Mihály* Czeplédről, *Beck Regina* k. a.-t ugyanott. — *Pálinskás György* Czeplédről, *Antal Mariska* k. a.-t ugyanott. — *Weintraub Lajos* Pápáról, *Scheiber Etelka* kisasszonyt Vönöczkről. — *Varga Zsigmond* Nagy-Bittsén, *Veija Mariska* k. a.-t Alberti-Irsáról. — *Szabó Béla* Szolnokról, *Szatmáry Róza* k. a.-t ugyanott. — *Anton Mihály* Modosról, *Ebinger Katharina* k. a.-t Torda-Szeccsányból. — *Gömbös István* Marczaliból, *Varga Jolán* k. a.-t Sümegről. — *Apró István* H.-M.-Vásárhelyről, *Szigeti Margitka* k. a.-t ugyanott.

Nőül vette: *Végh Lajos* Sarkadról, *Tóth Juliska* k. a.-t ugyanott. — *Szirmay Arthur* Vicsátapáthiból, *Peresalényi Alice* k. a.-t Nyitráról. — *Szegedy Gábor* Radnótról, *Juhász Piroška* urhölgyet ugyanott. — *Dr. Rácz Kálmán* Király-Helmezzről, *Diószeghy Erzsé* k. a.-t Ujhelyen. — *Wladimir Mogilniczky* Babczán (Galiczia), *Homieskó Nadyja* k. a.-t Csértésről. — *Pintér Pál* Kecskeméten, *Dunszt Irma* k. a.-t ugyanott. — *Forró Ferencz* Nagy-Körösről, *Katona Mariska* k. a.-t Kecskeméten. — *Félegyházi Török Imre* Szentesről, *Dancsó Etelka* k. a.-t ugyanott. — *Morvay Pál* Máté-Szalkáról, *Batta Mariska* k. a.-t Nyiregyházán. — *Szendeffy Károly* Miskolczról, *Kerékyártó Róza* k. a.-t Debreczenből. — *Rosenthal Ignác* B.-Csabán, *Kerényi Antónia* urhölgyet M.-Bánhegyesen. — *Karászi Ferencz* Kis-Jenőrol, *Korhányi Irma* k. a.-t Erdőhegyesen. — *Fendler Jenő* Pankotán, *Tóth Ilonka* k. a.-t ugyanott. — *Racsay Gyula* Orsováról, *Richter Olga* k. a.-t ugyanott. — *Häuser Ede* Losoncziól, *Hajós Ilona* k. a.-t Petőrol. — *Klein Ferencz* Karczagról, *Meisl Veronka* k. a.-t Tót-Komlósról. — *Zombori József* N.-Körösről, *Meskovits Mariska* k. a.-t ugyanott. — *Zohmann Ottó* Bécsből, *Milch Olga* k. a.-t Komáromból. — *Pető György* Fegyvernekről, *Tibold Irma* k. a.-t ugyanott. — *Szekér Ágost* Budapestről, *Deák Elvira* k. a.-t Czepléden. — *Winkler Adolf* Aradról, *Csöbél Józsa* k. a.-t ugyanott.

SZERKESZTŐ POSTÁJA.

K. L. Mind a két küldeményt megkaptuk, de csak sorban közölhetjük, legjobban sikerült „A rossz”. — **Rab vagyok én.** Kedves théma, de nem elég sikerült a formája, a refrain kedvéért néha hirtelen szakad meg a gondolatmenet. — **G. D. M.** Köszönjük, sorát fogjuk ejteni. — **L. Zs.** és **C. J.** uraknak. A felszólítás megjelent lapunk mult számában, csak aztán adhatunk érdemleges nyilatkozatot, ha meglátjuk, hogy előfizetőink közül hányan jelentkeznek. A fényképről a cliché a legelső hazai czinkograf-intézetben készítettjük. — **B. A.** Mindannyiban hibás a forma, sok benne a hézagpótló sor. Legsikerültebb még a „Szerelmes Tisza”, s ennek is csak a betéte. Ha a bevezető s befejező versszakok gördülékenyebbek volnának, ezt besoroznók. De igyekezzék a nagyhangú szókraól leszokni, különösen ott, hol azok nincsenek helyükön, ez lerontja a hatást. — **P. B.** Panaszkodik, hogy közleményei nem jelenek meg az előfizetők postájában. Ennek két oka lehet. Vagy névtelenül, illetőleg csak álnévvel küldi be, ez esetben a papirkosárba kerül, vagy kettőnél többet küld be, s akkor a többlet is a papirkosárba kerül. Figyelmeztetjük, hogy az előfizetők postájában közölt „hirdetményt” méltassa egy kis figyelemre. Az is megeshetett, hogy vagy elfeledett levelére bélyeget tenni, vagy kevés bélyeget tett reá tévedésből, az ilyen leveleket sem vesszük át. Tehát gondoljon csak egy kissé utána, mi is lehet az oka. — **C. G.** Megkaptuk, közöljük is, de sziveskedjék kérem arczképét beküldeni esetleges felhasználás végett. — **D.** Téved, a szerelmem, nem ép olyan inger, mint az éhseg, mert míg ez utóbbi természeti szükség, az előbbi egy megmagyarázhatatlan valami olyan természetfölötti erő, mint a vándormadarak költözködési, ösztöne. Sem ezt, sem azt megmagyarázni nem lehet. Kéziratot nem adunk vissza, névtelen közleményeket nem vesszünk figyelembe, bélyegtelen leveleket nem fogadunk el.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **FARAGÓ SIMON.**

Neumayer Ede könyvnyomdájából, Budapest, VI., Szerecsen-utca 35. szám.